

**REVISTA LICEULUI PEDAGOGIC
"SPIRU HARET" FOCSANI
NR. 10, AN III (2014)**

Revistă bisemestrială, nr.10, iunie 2014

ECHIPA DE REDACȚIE

COORDONATORI:

- **Prof. Doina Adetu, profesor de limba și literatura română**
- **Prof. Lauriana Ailincuței, profesor de limba engleză și director**
- **Prof. Elena Hrușcovich, profesor de istorie**
- Prof. Nicoleta Stanciu, profesor de religie
- **Prof. Mariana Șerbănoiu, profesor de geografie**

Redactor șef, Andreea Carst, cl. a XI-a B

Redactor, Alexandra Bătrînu, cl. a XI-a D

Redactor, Emilia Zarzu, cl. a XI-a B

Tehnoredactare computerizată:

Prof. Elena Hrușcovich

COLABORATORI

- Daniela Ciolpan, profesor de religie, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” **Focșani** – invitat
- Gabriela Gherman, profesor de **matematică**, Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi” **Focșani** – invitat
- Corina Elena Agache, profesor de istorie
- **Gabriela Arghirescu, profesor de educație plastică**
- **Nina Bratu, profesor de limba franceză**
- Iuliana **Canae, profesor de limba și literatura română**
- **Ana Cursaru, profesor de limba engleză**
- **Cătălina Doboș, profesor învățământ primar**
- Alexandrina Fotin, profesor **învățământ primar**
- **Mioara Ghiu, profesor de limba franceză**
- **Deniza Toia, profesor științe socio-umane**
- **Ioana Paizan, profesor de educație fizică**

ISSN 2285 – 0880

ISSN-L = 2285 – 0880

PROGRAMUL **SENIOR EXPERT SERVICE**, O EXPERIENȚĂ CARE MERITĂ TRAITĂ

Sfârșit de noiembrie 2012...frig, ceață și peste toate astea, un sentiment puternic de „prea mult până la primăvară”. Și gându-mi zboară către puțină navigare pe internet, parc-aș mai încerca o bursă de studii pe undeva, prin Europa, una în plus nu strică niciodată. Norocul vine de data asta de la cel de lângă mine, care-mi spune: „Numai la tine te gândești... Ce-ar fi să cauți altceva de data asta? Ceva pentru copiii de la școală, pentru colegii tăi poate, de ce nu?”

Și acesta a fost începutul. Au urmat apoi scrierea proiectului, primul refuz al guvernului german, încăpățânarea mea că pot mai mult decât atât și, în final, după un an de alte încercări, acceptul în program. Decembrie 2013 a adus cu el semnarea oficială a colaborării dintre Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani și Guvernul Germaniei, într-un proiect ce viza transferul de cunoștințe și bune practici ale unui expert german în educație, pe baza experienței dobândite în școlile de profil din țara natală și din întreaga lume.

Și iarăși am fost norocoasă, căci sorții au vrut să ne fie repartizat un OM deosebit, care ar fi trebuit să ajungă în Ucraina în noiembrie 2013, în același proiect, tot ca voluntar, pentru șase luni, dacă framântările istoriei vremurilor noastre nu l-ar fi împiedicat să ajungă acolo.

Erhard. Erhard Tillmann. Profesorul, directorul, expertul în educație care avea să ne dea, în cele trei săptămâni de ședere în școala noastră, o lecție teribil de tacută despre eleganță, rafinament, bune practici. Despre dăruire totală față de ceea ce faci, față de profesia nobilă de dascăl. Despre cum să fii un bun coleg, respectuos și, mai ales, punctual. Despre cum să știi să îi asculți pe ceilalți. Și despre multe altele...

Noi, profesorii din învățământul românesc, ieșim la pensie oboșiți, tracasați, epuizați de eforturile depuse în zecile de ani de muncă la catedră, care înseamnă, laolaltă, programe încărcate, documente nesfârșite de predat, evaluări, examene, testări, grade didactice, inspecții la clasă, activități peste activități...

La 71 de ani, Erhard și-a dorit să vină în România, să împărtășească din ceea ce este și din ceea ce știe. Mi-a spus, într-o discuție, despre pensionarii din țara noastră, că „...încă mai contează ce pot să facă pentru alții, încă este important ceea ce știi”. O frază cât o viață de om.

Dar într-o altă societate, acolo unde fiecare este respectat și apreciat pentru ceea ce face și mai ales, pentru ceea ce face **bine**.

La Liceul Pedagogic a asistat 25 de profesori, a făcut seminarii, a arătat că lecțiile pot fi făcute cu contribuția majoritară a elevilor, a oferit propriul exemplu atunci când s-a impus acest lucru și încă mai face lucruri frumoase pentru noi: a cumparat 5 proiectoare pentru liceu, care urmează să fie trimise în curând, își dorește să se întoarcă aici în septembrie pentru a continua ceea ce a început. Pentru că, peste toate astea, i-au plăcut colegii mei, i-au plăcut oamenii pe care i-a întâlnit și a spus că e nedrept să se vorbească altfel despre România decât ceea ce este în realitate. A promis ca va fi mesagerul nostru, că va spune el ADEVARUL de câte ori va avea ocazia.

Programul SES este valoros mai ales din perspectiva aspectului socio-cultural pe care îl implică un astfel de proiect. Că programa noastră este încărcată, o știu toți din sistem. Că elevul trebuie să fie în centrul lecției, în detrimentul profesorului, se știe și asta. Cu toții putem face lecții atractive, interesante, bazate pe tehnici moderne de predare-învățare-evaluare. Ce nu știm însă mulți, este să ne ridicăm la standardele profesiei pe care o practicăm, prin atitudine, responsabilitate și inițiativă. Și tocmai acesta este meritul unui astfel de program: socio-culturalizarea. Poate așa vom găsi răspunsul la întrebarea pe care o punem de multe ori: De ce sunt nemții mai buni ca noi?

Așadar, zi de iunie 2014. Gânduri frumoase despre școală, despre colegii mei, despre ce putem face mai bine pentru copiii noștri, pentru elevi și pentru noi înșine. Căci merităm să fim și noi ca ei, ca nemții. Trebuie doar să știm când începem să schimbăm ceea ce nu ne mai place la noi. Măine?

Mulțumesc, Erhard! Mulțumesc, SES!

Director, prof. Lauriana Ailincuței
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

SFÂNTUL APOSTOL PAVEL, APOSTOL AL NEAMURILOR

Urișă personalitate și nesecat izvor de potențe și de virtuți, ale cărui puteri sufletești au fost înzecite și sublimite în slujba lui Hristos, acest fariseu transformat din persecutor în apostol, a fost cel dintâi care a dat religiei creștine un cadru teologic asigurându-i un spațiu larg și liber de religie universală, scoțând-o cu hotărâre din circuitul care o ținea legată de circumciziune.

Prim teolog, mare gânditor creștin și filozof al istoriei, Sfântul Apostol Pavel a dat istoriei universale un tâlc religios, punând la temelia edificiului doctrinal al creștinismului o piatră unghiulară, care era Hristos. A fost, se pare, și primul scriitor creștin, cel mai original și mai puternic între apostolii scriitori.

Multe amănunte despre viața, personalitatea și bogata activitate misionară a Apostolului ne oferă „Faptele Apostolilor”, a cincea carte istorică a Noului Testament, scrisă de Sfântul Evanghelist Luca, ucenicul și colaboratorul său devotat înainte de sfârșitul anului 63 d.Hr.

Nu se știe numele de familie al Sfântului Apostol Pavel, știm doar că pe lângă numele evreiesc de Saul (cel dorit; Saulos=care merge încet) a purtat și numele latin de Pavel.

Născut și crescut în casă de iudei înstăriți și foarte credincioși, educat în râvna și pasiunea legii mozaice strămoșești, învață de mic tot ce putea să învețe în casă și la sinagogă un copil așa de bine înzestrat. La vârsta de 12 ani a fost trimis la Ierusalim și încredințat conducerii sufletești a lui Gamaliel, cel mai vestit rabin din timpurile acelea, pentru a-și forma cariera de rabin.

Sub îndrumarea lui Gamaliel el și-a dezvoltat foarte mult cunoștințele lingvistice devenind un adevărat poliglot, și-a asigurat o solidă formație de jurist. Cunoștea dreptul și stăpâna procedurile sinagogale, probabil a dobândit și unele cunoștințe de medicină, pentru că s-a dovedit capabil, în timpul escalei la Malta, să ajute la îngrijirea bolnavilor, învață să lucreze cu mâinile, învățând să construiască corturi, în ciuda prejudecăților în mediul grecesc față de acest tip de activitate. Iar pe lângă toate acestea și-a însușit și o temeinică cultură greco-romană.

Cu toate acestea el nu și-a pierdut spiritul său fariseic moștenit de la părinți și cultivat de Gamaliel, devenind unul din cei mai zeloși farisei din acele timpuri. A votat pentru suprimarea creștinilor când a auzit că aceștia privesc legea mozaică într-un alt mod. S-a străduit din răputeri să demonstreze că cei care cred în învierea lui Hristos sunt victime ale zvonului lansat de aceia care i-au sustras trupul din mormântul de pe Golgota ca să înșele apoi credința mulțimilor.

De o asemenea convingere era el stăpânit când a asistat ca reprezentant al Sinedriului iudaic la uciderea cu pietre a Sfântului Arhidiacon Ștefan, primul martir al Bisericii, păzind hainele ucigașilor și aprobând în sufletul lui fapta aceluia. „Și Saul s-a făcut părtaș la uciderea lui. Și s-a făcut în ziua aceea prigoană mare împotriva Bisericii din Ierusalim” (Faptele Apostolilor 8.1).

După moartea Sfântului Ștefan devine cel mai aprig prigonitor al creștinilor căutând, arestând și supunând la grele anchete pe creștinii bănuți că știu ceva despre locul unde a fost ascuns cadavru Aceluia care fusese răstignit pentru faptul că S-a numit pe Sine Mesia și Fiul lui Dumnezeu. Primind însărcinare de la Sinedriu să persecute Biserica din Ierusalim, va executa acest ordin cu multă violență: „Și Saul pustia Biserica intrând prin case și târând pe bărbați și pe femei, îi preda la temniță” (Faptele Apostolilor 8.3).

Convertirea lui Saul din Tars s-a petrecut, după toate probabilitățile între anii 33-35 sau în vara anului 36, adică la 6 ani de la răstignirea Mântuitorului și întemeierea Bisericii din Ierusalim. După întâlnirea neașteptată cu Iisus Hristos cel pe care-L prigonea, după ce a auzit glasul Lui și a fost orbit de lumina Lui, e întors de la gândul său, e chemat la misiunea creștină și investit cu apostolatul la neamuri, el plecând apoi în lume, la lucrul său de tot restul vieții. Acum înțelege Saul că lupta pe care o dusesse până atunci împotriva Numelui lui Iisus Nazarineanul era o luptă contra lui Dumnezeu însuși, că persecutarea creștinilor întreprinsă de el era grea, zadarnică și chiar primejdioasă, că el însuși se afla pe o cale greșită.

După sosirea în Damasc, Saul a zăcut trei zile fără hrană și băutură iar strălucirea luminii ce-l lovisese la intrarea în oraș, neconținut se purta prin fața ochilor săi întunecați. Sunetele acelui glas mustrător: „Saule, Saule, de ce Mă prigonești” tot mai răsună în urechile lui. Nimeni nu poate spune prin ce a trecut sufletul lui în acele trei zile.

Apoi recăpătându-și văzul cu ajutorul unui creștin numit Anania, el se bucură nu pentru că putea să vadă din nou ci pentru că i se deschiseseră ochii asupra esenței lucrurilor și acum putea vedea adevărata lumină a creștinismului prigonit. După ce a predicat câteva zile prin sinagogi, făcându-i pe toți să se mire cum de acest furios prigonitor al creștinilor acum propovăduia cu râvnă Evanghelia lui Hristos, pleacă în Arabia pentru a se pregăti în singurătate pentru misiunea sa de apostol, loc în care va sta aproape trei ani și în care se va învrednici să primească în repetate rânduri descoperiri dumnezeiești. Revine din nou la Damasc unde începe să predice despre Hristos, însă apariția unui propovăduitor așa de mare a atras atenția generală, iudeii de aici hotărând să-l ucidă. Pleacă la Ierusalim părăsind orașul noaptea, fiind coborât peste zidurile orașului într-un coș. La Ierusalim, cu ajutorul lui Barnaba, pe care îl cunoscuse mai demult, face cunoștință cu Sfântul Apostol Petru și cu Iacov.

În anul 43 d.Hr., după 7 ani de la convertire, apostolul Barnaba îi cere ajutorul lui Pavel să organizeze Biserica din Antiohia Siriei. Pavel îi răspunde afirmativ și îi stă alături timp de un an. Anul următor, în 44 d.Hr, Pavel și Barnaba duc o colectă săracilor din Ierusalim. Anii 45 - 47/48 d.Hr. sunt primii în care marele apostol ajutat de Barnaba și Ioan Marcu întreprind prima călătorie misionară.

În primăvara anului 64 d.Hr. el realizează ultimele călătorii misionare. După ce și-a îndeplinit misiunea cu toată dragostea timp de aproape 30 de ani, pleacă la Roma unde în vara sau toamna anului 66 d.Hr. este din nou arestat. În vara anului următor, la 29 iunie 67 d.Hr., în al 13 an de domnie al lui Nero, Apostolul Neamurilor este decapitat, pe calea care duce la Ostia, în aceeași zi cu Sfântul Apostol Petru.

Opera misionară a Sfântului Apostol Pavel a fost o străduință și o realizare de supra-om. El a chemat și a convertit la creștinism pe foarte mulți, de la sclavi și oameni simpli, până la areopagiți și proconsuli. Nici un apostol nu a făcut atât, nici poate chiar toți ceilalți la un loc. În cadrul numeroaselor sale călătorii misionare de-a lungul și de-a latul Imperiului Roman, distanțele străbătute de el, pentru răspândirea credinței creștine depășind considerabil lungimea ecuatorului pământesc. A înființat și organizat Biserici, a păstrat legături cu ele prin scrisori și prin trimișii săi, a suferit bătaii, lipsuri, pericole, frig, arșiță, foame, sete, naufragii, închisoare, lanțuri, pericole de moarte. A suferit și s-a bucurat, a luptat din greu dar a reușit să aducă și să prindă de teren mesajul și idealul Evangheliei de la Damasc până la Roma, de la Răsărit până la Apus.

Bibliografie

Baslez, Marie-Francoise - „Sfântul Pavel”, Editura Compania, 2001

Lopuhin, Prof. A..P. – „Istoria biblică – Noul Testament” ,vol. VI, Editura Secția culturală a Sfintei Episcopii a Bucureștiului, 1947

Popescu, preot M. Teodor – „Sfântul Pavel, Apostolul neamurilor”, S.T. 1951, nr.7-8

Prof. Daniela Ciolpan

Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Focșani

O IDEE DE LECȚIE INTERDISCIPLINARĂ

„Punctul luminos unde geometria se întâlnește cu poezia”

Între poezii modernismului interbelic, matematicianul – poet **Dan Barbilian**, cu pseudonimul său literar **Ion Barbu**, ocupă un loc aparte. Pentru matematicieni este un reper în geometrie, fiind savantul care a redimensionat trigonometria într-o perioadă de mare efervescență culturală și științifică, iar pentru literați devine o piatră de încercare prin încriptarea sensurilor într-un limbaj redus la esență.

Parcursul didactic al studierii literaturii române în liceu presupune parcurgerea la clasa a XII-a a unui text ermetic al poetului, care să oglindească aspectul abstractizării limbajului în perioada interbelică, alături de alte variante ale discursului liric reprezentate de ceilalți doi mari

moderniști: Arghezi și Blaga. Dacă Lucian Blaga este artizanul transferului dinspre filozofie spre poezie a principalelor idei filozofice prin intermediul *mitului*, al *alegoriei* și al *simbolului*, iar Arghezi un „meșter” al cuvintelor potrivite, a căror noimă o recompune prin apelul la grotesc și diafan, Barbu esențializează gândirea poetică, traducând-o în sintagme aparent simple, dar care necesită o transfigurare de sens pentru lectorul neavizat.

Pentru profesorul de literatură română, textul barbian e o provocare didactică, din pricina dificultății universului său poetic și a aspectului dublei determinări a autorului ei: matematicianul – poet. Cred că textul poeziei *Din ceas, dedus (Joc secund)* din volumul omonim al poetului nu poate căpăta o deplină receptare și înțelegere din partea elevilor, decât abordând-o într-o **predare interdisciplinară** și în echipă cu un profesor de matematică.

Acest parcurs didactic se poate realiza, pentru a găsi astfel acel „**punct luminos unde geometria se întâlnește cu poezia**”, după spusele lui Barbu însuși.

Textul supus discuției este construit din două catrene ale căror sintagme se pot explica din perspectiva ermetismului poetic:

„Din ceas, dedus adâncul acestei calme creste,
Intrată prin oglină în mântuit azur,
Tăind pe înecarea cirezilor agreste,
În grupurile apei, un joc secund, mai pur.
Nadir latent! Poetul ridică însumarea
De harfe resfirate ce-în sbor invers le pierzi
Și cântec istovește: ascuns, cum numai marea,
Meduzele când plimbă sub clopotele verzi.”

Discuția poate porni de la lămurirea termenilor în italice care configurează un univers cultural, nu neapărat matematic, pentru a pregăti astfel receptarea la nivelul științei trigonometriei. Termenii subliniați pot deveni punctul de plecare pentru lecția interdisciplinară.

Trebuie să numim aici nu numai dificultatea profesorului în ceea ce privește nevoia de accesibilizare a textului barbian, ci și pe aceea a elevului, nu de puține ori descurajat de tenta de poezie ezoterică, în absența elementului de inițiere. Rolul profesorului e acela de a le face elevilor înțeles întregul eșafodaj teoretic ce îmbrățișează filozoficul.

Fiind o artă poetică, ea cuprinde în sine concepția lui Barbu despre poezie și poet, precum și despre menirea acestuia în lume. Astfel, elevii află că aceste două catrene, în varianta lor atât de condensată și de concentrată, exprimă, de fapt, teoria despre poezia superioară, adusă până la cel mai înalt grad de abstractizare, așa cum nimeni nu mai reușise să construiască universul liric posibil până la acel moment. „Adâncul calmei creste” e creația care dă în forma ei de finalizare artistică starea de „catharsis”, de liniștire, de intrare în zona nedeterminării, a neatârării conceptuale. În această lume, nimic nu mai ține de nimic, fiindcă lumea a fost recompusă după regulile minții, ale rațiunii. Poezia devine astfel o poezie de cunoaștere și despre cunoaștere în forma sa „pură”, asumată total. „Mântuitul azur” e forma superioară de expresie la care se ajunge prin oglindă, mai precis prin fenomenul de oglindire a realului în abstract. „Cirezile agreste” sunt o metaforă a lumii noastre din care poezia își ia decupajul tematic, iar „jocul secund, mai pur” trimite la ideea că poezia se naște din reflectarea ideilor pure.

Desigur, linia interpretativă e aceea a lui **G. Călinescu**, exprimată în studiile sale de estetică: „Aceste două strofe sunt definiția însăși a poeziei: Calma creastă a poeziei este scoasă (dedusă) din timp și spațiu, adică din universul real (din ceas), este nu un joc prim ci un joc secund, o imagine ireală într-o apă sau într-o oglindă. Poetul nu trăiește la zenit, simbolul existenței în contingent, ci la nadir, adică în interior, în eul absolut, care nu e efectiv, ci numai latent. Poezia e un cântec de harfe rășfrânte în apă, sau lumina de fosforescență a meduzelor care sunt văzute numai pe întuneric, adică atunci când ochii pentru lumea întinsă se închid.”[1]

În debutul lecției interdisciplinare se poate porni de la citatul devenit atât de cunoscut referitor la finalitatea comună a demersului poeziei și a trigonometriei. În concepția lui Ion Barbu, oricât ar părea de contradictorii termenii de poezie și geometrie la prima vedere, aceștia au puncte comune. Astfel „există undeva, în domeniul înalt al geometriei, un loc luminos unde aceasta se întâlnește cu poezia. [...] Ca și în geometrie înțeleg prin poezie o anumită simbolică pentru reprezentarea formelor posibile de existență.” (Dan Barbilian)

Profesorul de matematică le poate face o introducere elevilor, referitoare la felul în care a fost receptat în epoca sa Ion

Barbu: marele matematician Grigore Moisil, care a fost membru al Academiei Române, al Academiei din Bologna și al Institutului Internațional de Filozofie, spunea despre Dan Barbilian: **„Ion Barbu este cel mai mare matematician dintre poeți și cel mai mare poet dintre matematicieni!”**

Dan Barbilian a fost unul dintre matematicienii de renume ai acestei țări, doctor în matematică din 1929, un geometru ce a adus contribuții remarcabile matematicii mondiale. Astfel, studiile sale au dus la apariția „spațiilor Barbilian”, la geometria Barbilian. Trebuie menționat de asemenea faptul că a avut contribuții importante în domeniul geometriei elementare.

Originalitatea ideii matematice a lui Barbilian constă în reexaminarea modelului Poincaré al geometriei neeuclidiene a lui Lobacevski. Acest model generează în mod natural o distanță care poate fi reprezentată ca oscilație logaritmică. Contribuția lui Dan Barbilian a fost aceea de a analiza cât de generală e această procedură, de a construi o distanță și de a stabili o teorie a spațiilor metrice dotate cu această distanță. Matematica, și în special geometria, solicită un grad sporit de imaginație. Problemele admit nu una, ci mai multe soluții, „frumusețea” acestora depinzând de cunoștințele deținute, precum și de modul în care sunt aplicate acestea.

Dan Barbilian spunea: „Mă stimez mai mult ca practician al matematicilor și prea puțin ca poet, și numai atât cât poezia amintește de geometrie”.

Tot **profesorul de matematică** este cel care, după o prealabilă trecere în revistă a sintagmelor cu semnificații culturale cu elevii clasei, le va explica acestora **sensul matematic** al termenilor subliniați în poezie:

Ceas = timp, mișcare, noțiuni legate de fizica teoretică, precum și de informatică (știindu-se că Ion Barbu a avut contribuții și la dezvoltarea informaticii).

Ceas invers = în matematică se folosește noțiunea de „sens invers trigonometric” sau într-o formă populară „în sensul invers mișcării acelor de ceasornic”, noțiune elementară și fundamentală a geometriei și a trigonometriei. Ceasul barbian nu este, prin urmare, în mod necesar, contingentul sau timpul ca durată, ci este văzut în oglindă (sau invers) tocmai simbolul geometriei în sine, sensul acelor de ceasornic fiind sensul invers trigonometric. Deci, „ceasul” (cerc) trigonometric nu este altceva decât reflecția în oglindă a ceasului.

Creste = vârfuri (maxime relative din matematică), puncte cu proprietatea că există o vecinătate a acestui punct, astfel încât funcția ia cea mai mare valoare în punctul respectiv pe acea vecinătate.

Dedus = implicație logică folosită în logica matematică (propoziția p implică propoziția q este o propoziție falsă doar când p este adevărată și q falsă și adevărată în rest)

Oglinda nu trebuie să fie văzută doar ca un instrument fizic, ea putând să devină poarta de transformare a zenitului în nadir, a înaltului în adânc, a geometriei în poezie, așadar a celor două jocuri, unul într-altul.

Grupul = mulțime pe care se definește o aplicație (o regulă de calcul) ce satisface anumite proprietăți (mulțimea este stabilă în raport cu operația, operația este asociativă, admitând element neutru, orice element având un invers).

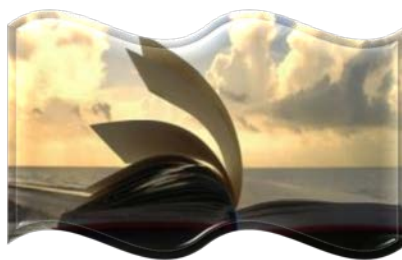
Secund = relație de ordine pe o mulțime dată

Pur = esența, domeniile atât de înalte ale matematicii, în care practic logica, matematica și poezia pot să se contopească

Invers = apare în diferite domenii ale matematicii: în teoria grupurilor, a funcțiilor inverse, a matricelor inversabile. Astfel, un element compus cu inversul său dă un element neutru.

Concluzia la care se ajunge la sfârșitul orei este aceea că termenii neologici uzitați în poezie, în ciuda ermetismului textului, deschid noi perspective lecturii interdisciplinare: dacă în forma superioară a gândirii matematice se ajunge la un element neutru, care reprezintă „calma creastă” a gândirii poetice, înseamnă că matematica a devenit metaforă, iar poezia un exercițiu al minții.

[1] Călinescu, George, *Principii de estetică*, Craiova, Editura Scrisul românesc, 1974, p. 48

Prof. Gabriela Gherman
Colegiul Tehnic „Gheorghe Asachi”, Focșani

LECTURA INDIVIDUALĂ – O NECESITATE

„Pleacă dar din nou în lume, tu, cartea mea cea mai dragă, te du într-o lume de ființe nevinovate, intră și în umilele colibe și în aurite palate și învește pe tinerele mlădițe românești și dă-le bune învățături!”

Cea mai mare răsplată pentru autorul tău va fi nădejdea că amintirea celui care, cu nemărginită dragoste, a lucrat pentru copii, va rămâne câțva timp în sufletele drăgălașilor tăi cititori și, astfel, va supraviețui câteva clipe în oceanul de veacuri în care se perindă omenirea.”

Nestor Urechia - „Zânele din Valea Cerbului”

În ultimii ani, în educația copiilor și a tinerilor un loc important îl ocupă computerul și televiziunea. Acestea au făcut să intervină o anumită îndepărtare de lecturarea cărților. De aceea, consider că ar trebui să se acorde mai mare importanță lecturii individuale, lucru ce nu se poate realiza dintr-o dată, ci cu pași mici, dar siguri. Este necesar să se formeze deprinderi și aptitudini pentru lectură încă de la vârste fragede și rolul de formator îl are în primul rând învățătorul. Opționalul „Literatura pentru copii” are un mare rol în acest sens, alături de orele de limba română.

Cărțile sunt în măsură să-i inițieze pe elevi în lectură și înțelegerea unor opere literare inspirate din universul vârstei lor, totodată contribuind la dezvoltarea inteligenței, sensibilității și imaginației micilor școlari. Adevărate bogății ale sufletului, lecturile literare mențin o legătură strânsă a copilului cu tot ce e mai frumos și mai curat din această fermecătoare lume a copilăriei.

Lectura, în general este instrumentul care contribuie la comunicarea între oameni, la lărgirea orizontului de cunoaștere al elevilor, la formarea unui vocabular bogat, activ, la o exprimare mai corectă, mai elevată, literară.

Prin lectură, elevii sunt conduși să-și formeze capacitatea de a surprinde, de a descoperi conținuturi și forme ale realității, exprimate într-o multitudine de modalități de expresie, de a le asocia unele cu altele, ceea ce le permite să-și extindă aria cunoașterii.

Fantezia cunoașterii resimțită încă de la vârste fragede se conturează treptat, copilul transfigurând în comportamente de înaltă ținută morală și estetică, noi și noi experiențe de învățare. Cultivarea gustului pentru frumos, pentru estetic, nu poate avea loc decât printr-un amplu și susținut proces de pătrundere în lumea fantasticului, a fabulosului.

Lectura literară arată copilului lucruri interesante despre tot ceea ce ne înconjoară, despre lume în general, participând totodată la dezvoltarea unor procese și capacități intelectuale, imaginative și motivaționale, latura afectivă menținându-se pe tot parcursul lecturii. Prin intermediul lecturii, copiii pot visa, pot participa la lupta dintre bine și rău considerându-se ei înșiși „personaje” ale povestirii.

Folclorul, legendele, miturile și poveștile au însoțit copilăria în decursul anilor, căci fiecare copil are o dragoste firească pentru poveștile fantastice, minunate și bineînțelese ireale. Zânele înaripate ale lui Grimm, Andersen, ba chiar ale lui Petre Ispirescu au adus mai multă fericire copiilor decât oricare alte creații umane.

Cu toate că lectura ar fi necesară tuturor elevilor, o mulțime de factori o determină și o influențează, cum ar fi climatul familial, particularitățile de vârstă, preferințele lor, etc. În timp, unii elevi pot să-și dezvolte gustul pentru lectură, iar alții preferă să aibă alte preocupări uitând de eroii lecturilor care poate altădată i-au încântat.

Totuși, lectura individuală rămâne foarte importantă în plan formativ, deoarece omul are deopotrivă șansa însușirii unei structuri morale superioare, cât și pe aceea a creării unor remarcabile disponibilități de exprimare clară, expresivă și corectă. Astfel există avantajul de a-ți găsi, pentru întreaga viață, un prieten statornic și devotat, - CARTEA - care-ți va asigura întotdeauna o bucurie intelectuală unică.

Prof. înv. primar Alexandrina Fotin
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

IUNIE – CIREȘAR

Iunie este luna cireșelor drept pentru care în popor ea este cunoscută sub denumirea de "Cireșar" sau "Cireșel". Elevii clasei a III-a step by step s-au gândit să realizeze niște copăcei cu cireșe folosind tehnica *Quilling*. Iată rezultatele muncii noastre :

Prof. înv. primar Cătălina Doboș și
 Prof. înv. primar Alexandrina Fotin
 Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

„A vorbi despre limba în care gândești, a gândi – gândire nu se poate face decât numai într-o limbă – în cazul nostru, a vorbi despre limba română este ca o duminică. Frumusețea lucrurilor concrete nu poate fi exprimată decât în limba română. ... Ce patrie minunată este această limbă!”

(Nichita Stănescu)

Exprimarea corectă reprezintă o componentă fundamentală a culturii noastre generale. Asistăm astăzi, din păcate, la o continuă și îngrijorătoare degradare a limbii naționale. De aceea, considerăm că o pagină dedicată normelor ortografice, morfologice și ortoepice ale limbii române este oportună.

Așadar, dragi cititori,...

DOOM-ul recomandă...

☞ Scrierea cu **â** în interiorul cuvintelor, inclusiv în forme ale **verbelor de conjugarea a IV-a** terminate la infinitiv în **–î** (*coborâi, coborâsem*) și în **derivate cu sufixe** de la cuvinte terminate în **–î** (*chiorâș, hotărâtor*);

☞ numele de familie se pot scrie în interior cu **â** sau **î**, în funcție de tradiția familiei, de dorința purtătorilor și de actele de stare civilă (*Râpeanu* sau *Rîpeanu*);

☞ după **ș** și **î** în rădăcina cuvântului se scrie și se pronunță numai **a, e, i** (și nu **ea, ă, â**): *așază, deșartă, înșală, mușama, șade, șapcă, șase, tânjală; așeza, înșela, șes, mașină* etc.

☞ la început de cuvânt și de silabă se scrie cu **e** sau **ie**, în funcție de pronunțarea literară și de etimologie: - în majoritatea neologismelor **se scrie și se pronunță [e]**: *ecran, epocă, eră; aed, alee, coexistență, poem; agreez, creez, efectuez*;

- în **pronumele personale** și în formele verbului **a fi** se scrie cu **e**, dar se pronunță **[ie]**: *eu, el, ele, ești, eram* etc.

- se scrie **ie** și se pronunță **[ie]**: **verbele neologice cu rădăcina terminată în -i** (*atribuie, constituie, bruiez, deraiez*) sau neologismele cu **ie în etimon** (*proiect*);

☞ se scrie și se pronunță în împrumuturi din limba germană (*ștrand*), dar **s** în împrumuturi din alte limbi: *spray, stat, stofă, strangula*.

Se scriu **cu literă mare toate componentele** (cu excepția, de regulă, a cuvintelor ajutătoare) **numelor proprii care desemnează:**

☞ **personaje religioase, mitologice, folclorice, literare:** *Iisus Hristos, Don Juan, Făt-Frumos, Mama-Pădurii*. Se scriu cu litere mari și **alte realități cu caracter religios**, ca *Sfântul Mormânt, Sfânta Scriptură*, precum și **pronumele și adjectivele pronominale referitoare la Dumnezeu sau la Iisus Hristos** (*ne rugăm Ție, Doamne*);

☞ **entități geografice sau administrativ-teritoriale:** *America de Nord, Marea Britanie, Popești-Leordeni*, inclusiv **numele punctelor cardinale** care constituie al doilea element al unui toponim compus (*București-Nord, Europa de Est*);

☞ **marile epoci istorice** (!chiar dacă nu reprezintă evenimente) și **evenimentele istorice majore:** *Antichitatea, Evul Mediu, Renașterea; Unirea Principatelor*, inclusiv **războaiele de anvergură** (*Primul Război Mondial, al Doilea Război Mondial*) sau care **au un nume unic** (*Războiul celor Două Roze, Războiul de Independență, Războiul de Treizeci de Ani* etc);

☞ **sărbători laice sau religioase:** *Anul Nou, Crăciun, 1 Decembrie, Înălțarea, Întâi Mai, Paște, Schimbarea la Față* etc.

☞ **instituții** (*Administrația Prezidențială, Avocatul Poporului, Camera Deputaților, Facultatea de Litere, Teatrul Național*, inclusiv când sunt folosite eliptic: *admiterea la Politehnică sau secretar de stat la Externe*), **clădiri publice sau monumente** (*Arcul de Triumf, Palatul Parlamentului*), **mijloace de transport** (*Orient Expres, Titanic*);

☞ **toate componentele locuțiunilor pronominale de politețe:** *Alteța Sa Regală, Domnia Sa, Excelența Voastră, Sfinția Sa* etc.

Va urma...

(Bibliografie: **DOOM**-Ediția a II-a, Univers Enciclopedic, București, 2005)

Alexandra Olteanu, clasa a IX-a B,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani
Prof. coordonator, Iuliana Canae,
Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

CUNOAȘTE-TE PE TINE ÎNSUȚI

Motto

O singură rugăciune am: Doamne, să nu mă lași niciodată să fiu mulțumit cu mine însumi!

Fiecare tânăr își pune uneori întrebări de felul: Cine sunt eu? Prin ce mă deosebesc de cei din jur? Care sunt punctele mele tari și slabe? Care sunt posibilitățile mele? Cum aș putea să îmi dezvolt calitățile și să îmi depășesc slăbiciunile? Răspunsurile la întrebările de acest gen vor proveni din cunoașterea însușirilor de personalitate definitorii, a aptitudinilor, a abilităților de comunicare și relaționare interpersonală și a posibilităților de gestionare a emoțiilor.

Autocunoașterea se poate îmbunătăți prin formarea obișnuinței de a ne observa comportamentele, modalitatea de a interacționa cu cei din jur, de a acționa și de a reacționa în diferite situații. De asemenea este important să ne dezvoltăm capacitatea de a ne **conștientiza propriile gânduri, emoții, sentimente, motivații**.

Așadar o bună autocunoaștere nu va face decât să ne ușureze drumul către cariera pe care dorim să o urmăm pe viitor și să ne ajute în construirea propriei identități. În acest sens, propun cititorilor revistei următorul test de autocunoaștere :

Răspunde cu „DA” sau „NU” la următoarele întrebări:

1. Ești uneori vesel și alteori trist, fără un motiv special?
2. Schimbi destul de des prietenii?
3. Crezi că ești nedreptățit, persecutat sau mai puțin dorit în familie, în colectivul clasei?
4. Când ai necazuri te înfurii pe cei care crezi că ți le-au cauzat?
5. Te superi ușor pentru lucruri mărunte?
6. Când te superi, spui sau faci lucruri pe care apoi le regreti?
7. Dacă cineva țipă la tine, îi răspunzi cu aceeași măsură?
8. Când ești trist simți nevoia să spui cât mai multor persoane necazul tău?
9. Te lași condus de inspirația de moment?
10. O schimbare în viața ta, o sarcină nouă te neliniștesc?
11. Când ai de scris o scrisoare delicată, eziți sau o amâni pentru mai târziu?
12. Te supără aprecierea că ai fi timid sau emotiv?
13. Ți se întâmplă să te simți obosit, fără un motiv special?
14. Ai tendința să plângi ușor când urmărești un spectacol emoționant?
15. Când cineva te urmărește cum lucrezi, te simți stânjenit sau tulburat?

16. Poți să păstrezi un secret?
17. Lucrurile care te-au emoționat în mod deosebit persistă mult timp în mintea ta ?
18. Ești invidios pe alții când au succes?
19. Dai vina pe colegi pentru greșelile tale?
20. Ți-e frică de anumite locuri (tuneluri, peșteri, apă, pădure, animale) ?

Răspunsuri afirmative:

- 18-20: foarte emotiv
- 15-17: emotiv
- 12-14: destul de emotiv
- 9-11: echilibrat emotiv
- 6-8: puțin emotiv
- 1-5: foarte puțin emotiv

Bibliografie :

<http://econsiliere.blogspot.ro/2012/11/test-de-autocunoastere.html>

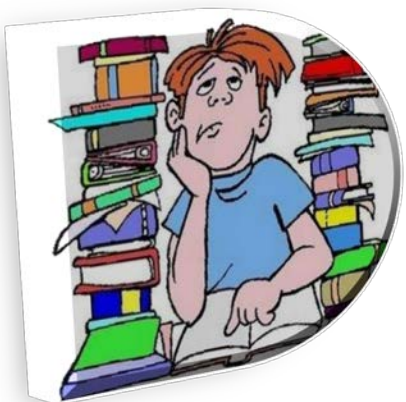
Prof. Mariana Șerbănoiu
Liceul Pedagogic « Spiru Haret » Focșani

TEHNICI DE ÎNVĂȚARE

Noile cercetări ale unui grup de psihologi din SUA au demonstrat că metodele folosite de elevi și studenți pentru a recapitula materia în perioada examenelor nu sunt într-atât de eficiente pe cât s-a crezut odinioară. Dar există altele care funcționează mult mai bine.

Profesorii din școli nu știu foarte multe lucruri despre modul în care funcționează memoria, deci care tehnici vor fi cele mai utile, apreciază prof. John Dunlosky, de la Kent State University.

Unele dintre recomandările lor – spre exemplu, crearea unor reprezentări vizuale a ceea ce se învață sau folosirea unor artificii mnemotehnice - nu sunt deosebit de eficiente.

John Dunlosky și colegii săi au revizuit 1.000 de studii științifice care analizau 10 dintre cele mai utilizate metode de recapitulare a materiei pentru examene. Spre surprinderea lor, au constatat că 8 dintre ele nu dau roade sau chiar îngreunează fixarea cunoștințelor. De exemplu, mulți studenți folosesc markere colorate pentru a evidenția anumite porțiuni din text. Demersul condus de prof.

Dunlosky - publicat în *Psychological Science in the Public Interest* - a dus la concluzia că evidențierea unor fraze cu galben, verde sau roz fluorescent poate îngreuna învățarea. Totuși, el nu recomandă abandonarea completă a markerelor, deoarece folosirea lor îi face pe studenți să se simtă mai în siguranță¹. Evident, când acestea sunt utilizate pentru a “colora” întreaga pagină, rezultatul va conduce la o stare de oboseală, însă, folosite cu moderație (doar pentru a evidenția cifre, date, nume, localități etc), tehnica poate avea succes.

Într-un studiu recent, Annie Murphy Paul, consideră evidențierea cu markere o pierdere de timp!²

¹ *Improving Students' Learning With Effective Learning Techniques: Promising Directions From Cognitive and Educational Psychology*, By John Dunlosky, Katherine A. Rawson, Elizabeth J. Marsh, Mitchell J. Nathan, and Daniel T. Willingham, pe <http://www.psychologicalscience.org/index.php/publications/journals/pspi/learning-techniques.html>

² *HIGHLIGHTING IS A WASTE OF TIME: THE BEST AND WORST LEARNING TECHNIQUES*, By Annie Murphy Paul, pe <http://institute-of-progressive-education-and-learning.org/k-12-education/k-12-curriculum/article/>

Una dintre tehnicile cele mai eficiente este “practica distributivă”, adică învățarea care trebuie să fie dispersată pe o perioadă mai mare de timp, nu în timpul sesiunii sau înainte de orice tip de evaluare (cum ar spune românul “nu îngrășa porcul în ajun!”). Astfel, materia va fi reținută pe o perioadă mai lungă de timp, pe când “maratonul” învățării pe ultima sută de metri va face ca noțiunile să se șteargă rapid din memorie.

Prof. Dunlovsky recomandă elevilor/studentilor să înceapă prin a citi informația din manual, apoi să facă fișe de învățare - cartonașe care au pe o parte întrebarea, iar pe celalaltă răspunsul (sau pe o parte un termen și pe celalaltă definiția etc., în funcție de specificul materialului de studiat) și să se testeze singuri cu ajutorul lor³.

În acest fel, elevul/studentul este mai implicat, mintea este împiedicată “să vagabondeze”, iar informațiile se fixează mai bine. Așadar, “practice testing” este considerată una dintre cele mai eficiente tehnici de învățare!

Studiile recente au ajuns la concluzia că învățarea prin intermediul discuțiilor în grup, prin practică și prin învățarea celorlalți sunt cele mai eficiente tehnici de învățare.

Prof. Corina Elena Agache
Liceul Pedagogic « Spiru Haret » Focșani

³ <http://www.descopera.ro/dnews/10911722-inveti-pentru-examene-specialistii-iti-recomanda-cele-mai-bune-metode>

PANĂ MĂIASTRĂ

RĂMAS BUN ANILOR DE LICEU!

Iată că a sosit clipa când trebuie să pășim și noi către o nouă etapă din viața noastră. Este surprinzător faptul că abia acum înțelegem ce a vrut să spună poetul Vergilius și ce înseamnă cu adevărat expresia latină “fugit irreparabile tempus” și abia acum realizăm că în scurt timp vom lăsa în spate tot ce a însemnat liceul.

Poate că în această lună, ce se apropie cu pași repezi, vom lua prima decizie cu adevărat importantă din viața noastră și vom constata că viitorul se află în propriile noastre mâini.

Îmi este dificil să vorbesc despre acești patru ani, care au trecut pe nesimțite, și care acum îmi apar în fața ochilor ca un incomparabil vis, în care numai indicele spațial este precizat: un loc retras, liniștit, dar în care au avut loc atâtea evenimente diverse, frumosul Liceu Pedagogic. Însă nu pot realiza când a trecut tot acest timp, indicele temporal pare să se fi șters în mod involuntar, rămânând doar o amintire în memoriile unor viitori studenți.

Am rămas cu vaga impresie că ieri am pășit cu toții pragul liceului sfioși și totuși curioși și dornici să aflăm ce înseamnă viața de licean despre care am auzit atâtea lucruri. Totul a început cu un salut și, în scurt timp, am legat prietenii nebănuite. Am râs și am plâns împreună, ne-am sprijinit și ne-am ajutat reciproc, fie în activitățile și responsabilitățile școlare, fie într-o problemă personală și delicată. Ca în orice colectiv, au existat și unele divergențe, discuții, neînțelegeri născute din cauza unor concepții diferite și deja formate, a unor decizii luate la nivelul clasei sau chiar și din cauza unor comportamente sau idei.

Cu toate acestea, cu bune sau cu rele, timpul a trecut, iar astăzi ne aflăm în anul terminal și trăim și simțim cum se scurge ultimul ceas. Poate nici acum nu am trecut peste acele neînțelegeri, dar în fond toate au fost niște copilării iscate din invidie sau orgoliu. Am fost însă împreună patru ani, suntem ca o mare familie, și fiecare lucru, oricât de bun sau rău a fost, nu a făcut decât să ne unească și mai mult. În poza familiei noastre, atârnată pe peretele generației 2010-2014 a liceului, poate părea altfel, un colectiv dezbinat și niciodată unit; însă numai noi și părinții noștri adoptivi, care ne-au primit cu brațele deschise și cu multă căldură, putem ști cu adevărat ce se ascunde în spatele aparențelor.

Fiindcă am vorbit despre dragii noștri profesori, nu pot să nu profit de această ocazie și să nu le mulțumesc în numele meu și al tuturor colegilor mei pentru fiecare lucru, oricât de mărunț, pentru fiecare mână întinsă la nevoie, pentru fiecare cuvânt spus cu blândețe sau asprime, dar din suflet și cu bună intenție și care ne-au ajutat să mergem mai departe și să ajungem la mal, până la sfârșitul acestui an școlar, când în curând vom încheia un capitol și vom întoarce pagina pentru a o iscăli cu o nouă etapă.

Aș putea scrie neîncetat despre cum ne-am petrecut zilele între pereții Liceului Pedagogic, ce năzbâtii și fapte bune am făcut, ce au însemnat acești patru ani pentru noi și, în principiu, ce au însemnat pentru noi liceul, profesorii și cunoștințele pe care aceștia ni le-au oferit oră de oră.

Fiecare profesor care a pășit în interiorul clasei noastre a reprezentat cu adevărat un mentor și aș putea scrie pagini nesfârșite despre fiecare în parte, despre cum ne-au influențat, despre gândurile noastre de mulțumire și regret, pentru faptul că am fi putut fi mai buni... căci multe gânduri și sentimente se pot ascunde în spatele unui trup, fie el robust sau firav. Mă tem însă că spațiul este limitat și că aș putea plictisi cititorul.

Acum lăsăm cu greu în spate veșnica sală 23 și holurile mereu străbătute de râsete și voioșie ale etajului doi. Părăsim zidurile liceului cu speranța că vom rămâne în sufletele și gândurile profesorilor și că, în momentul în care vom reveni cu drag și dor în curtea liceului, vom resimți aceeași căldură cu care ne-au întâmpinat în prima zi de școală.

Vă mulțumim pentru tot!

Andreea Carst
Elev absolvent, clasa a XII-a B
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Prof. coordonator, Deniza Toia
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

FOCȘANIUL DE ODINIOARĂ

Trăind într-un prezent atât de agitat și adeseori steril, se întâmplă să ne dorim intrarea într-un tunel al timpului, care să ne permită un recul în vremuri mai tihnite. Am avut acest sentiment într-un moment în care, navigând pe internet, am dat de o pagină încărcată cu fotografii ale Focșaniului din prima jumătate a secolului XX.

Privindu-i imaginile, vechiul Focșani ne provoacă o dulce nostalgie față cu viața lui de altădată, față cu o lume mai veselă și mai echilibrată, dincolo de « intemperii » acelei perioade.

Am adunat în rândurile următoare câteva citate ale unor personalități fascinate de farmecul orașului nostru, așa cum era el în acele vremuri.

„Da, Focșanii sunt un oraș frumos, cu grădini multe, cu castani stufoși sub care m-am umbrit ca elev de liceu.” **Gh. Gh. Longinescu**

„După un drum prin șes... iată Focșani. Iarăși strade minunate... Iarăși frumoase clădiri administrative printre care se deosebește o prefectură care e un adevărat palat de mic dinast german.”

Nicolae Iorga

„Deși mai nou, orașul Focșani s-a dezvoltat mai repede ca alte orașe ale Moldovei, aceasta datorită situației sale geografice și istorice, pe locul de graniță și vamă între cele două țări surori... Se făcea pe scară întinsă schimb de mărfuri. În adevăr, Focșanii... era un oraș de negustori...” **I. M. Dimitrescu**

„În ziua de 8 ianuarie 1866, se petrece în orașul Focșani, un eveniment de mare însemnătate culturală, prin înființarea Gimnaziului „Al. I. Cuza”, împlinindu-se prin aceasta, o dorință fierbinte a focșănenilor setoși de lumină și învățătură.”

I. M. Dimitrescu

„Grădina publică, micuță, e o adevărată grădină botanică... Plopii își împlinesc cununa cu pletele brazilor.”

I. Simionescu

„Zona caselor boierești, cu grădini împrejmuite și ele cu ziduri, sunt așezate nu în cerc, ci ca o elipsă în lungul uliței târgului.”

I. Simionescu

„Focșanii au fost prag de țară, așezat strajă de credință la hotarul a două țări surori, singurul oraș din România capitală a două județe și un momnet candidat de capitală a Principatelor Unite...”

Dimitrie Olănescu-Ascanio

„Până la Unire, erau doi Focșani, unul în Moldova și altul în Muntenia... Îi despărțeau numai o gârlă trasă din Milcov de Ștefan cel Mare în 1475, când a bătut pe Radu cel Frumos...”

Gh. Gh. Longinescu

„... Milcovul n-a fost un râu blestemat. Tocmai dimpotrivă, Milcovul este Iordanul Sfânt în care s-a botezat gândul unirii tuturor românilor...”

Dimitrie Olănescu-Ascanio

„M-am decis să înzestrez cu un asemenea edificiu...un teatru: clădirea ar fi o podoabă a orașului, ar contribui mult să înalțe spiritul și sentimentul național al concetățenilor noștri.”

Maior Gh. Pastia

Am speranță că după lecturarea acestor imagini-gânduri, fiecare dintre noi va iubi și va aprecia mai mult fiecare mărturie istorică și culturală din frumosul nostru oraș.

Ionelia Buscă

Clasa a X-a C

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

Prof. coordonator, Mioara Ghiu

Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

ÎN ONOAREA LUI EUGÈNE IONESCO

Vineri, 23 mai 2014 în cadrul Liceului Pedagogic a avut loc o activitate în onoarea lui Eugène Ionesco, scriitor de limbă franceză originar din România. În cadrul acestei activități s-au prezentat câteva date semnificative despre viața scriitorului și s-au amintit cele mai prețioase opere ale sale.

Eugène Ionesco este considerat cel mai important reprezentant al teatrului absurd, teatru care se caracterizează în special prin aparenta lipsă a logicii și a unui fir epic, dar în realitate în spatele acestor nonsensuri se ascunde reprezentarea unei societăți în care relațiile dintre oameni sunt degradate aceștia fiind definiți prin absența individualității.

În cadrul acestei activități, elevii au pus în scenă fragmente din două piese Importante: “Cântăreața cheală”, și anume “Comme c’est curieux”, și “La mort de Bobby Watson”.

Deși piesa de teatru se numește “Cântăreața cheală” (La cantatrice chauve) se constată că pe parcursul desfășurării acțiunii nu-și face apariția nici o cântăreață, deducându-se încă de la început caracterul absurd al operei.

În prima scenă domnul și doamna Martin se întâlnesc fără a se recunoaște însă au impresia că s-au mai întâlnit, dar nici unul dintre ei nu este sigur de cele întâmplate. Dialogul dintre cei doi este unul absurd și bizar bazându-se în special pe repetarea acelorași fraze, acest lucru denotând lipsa de interes a unuia față de celălalt dar și disoluția memoriei subiecților.

Pornind de la premisa că este foarte posibil să se fi mai întâlnit undeva, de-a lungul conversației cei doi remarcă faptul că sunt originari din Manchester, că au călătorit cu același tren, în același compartiment, că după sosirea lor la Londra locuiesc pe aceeași stradă, ba chiar și în aceeași casa.

Coincidențele se țin lanț până când domnul Martin îi vorbește soției sale despre fiica lui, care se pare că este și fiica doamnei Martin. După o lungă clipă de tăcere Donald și Elizabeth fără a fi entuziasmați își dau seama că sunt soț și soție. Faptul că cei doi nu-și mai amintesc unul despre celălalt pune în evidență pierderea identității lor, prin urmare degenerarea relațiilor interumane.

În cea de-a doua piesă „Moartea lui Bobby Watson”, domnul și doamna Smith poartă un dialog despre moartea unui anume Bobby Watson fără a acorda atenție asupra propriilor lor cuvinte, fiecare frază conținând afirmații contradictorii asupra aceluiași subiect.

Dialogul dintre cei doi este un nonsens total în care fiecare înțelege ce vrea, însă fără a se remarca din partea acestora eforturi prea mari pentru lămurirea situației, care oricum ar fi fost aproape imposibilă având în vedere faptul că numele lui Bobby Watson se repetă la nesfârșit pe

toată linia genealogică, deoarece și soția sa purta același nume, cei doi nu au putut fi deosebiți decât la moartea acestuia.

Prin repetarea aceluiași nume la un număr extrem de mare de persoane și deosebirea imposibilă dintre acestea, se constată existența unei societăți în care oamenii nu au nimic aparte care să-i individualizeze.

Spre a conchide, menționez că această activitate a avut scop educativ atât pentru elevii implicați activ în realizarea acestui program cât și pentru cei care au alcătuit publicul, fiecare plecând la sfârșit cu o idee generală despre ce a însemnat viața și opera lui Eugène Ionesco.

Claudia Manea

Clasa a XI-a D

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Prof. coordonator, Nina Bratu

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Grafică: Evelina Camelia Alecu

Clasa a XI-a D

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Prof. coordonator, Gabriela Arghirescu

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

“LOOK BACK IN ANGER” (John Osborne)

The post-war period in England was characterized by a growing discontent with the social realities of the time, a feeling of dissatisfaction and a continuous search for man's individuality and place in society.

The writers of this period, called the “Angry young men” or “the angry generation” expressed through their works a common dissatisfaction with the values and moral norms so much shattered by the war. The hero of these plays is defined by revolt, aggressiveness, helplessness and confusion. The hero finds himself trapped in a mediocre life and surroundings, with no ideals to fight for, with little hope for self-assertion and self-recognition.

The premiere of “Look back in anger” (by John Osborne), on the 8-th of May '56 is considered a turning point in the post-war British theatre, as it “caught the imagination if a whole generation, and definitely marked the break-through of the “new drama” into the British theatre.”(Teodoreanu, Pamfil, Liliana-*Lectures in the Twentieth Century English Literature*”, page 340)

The play offers the audience an authentic picture of post-war society. The characters express in a forceful language the discontent and disillusionment of a whole generation who had perhaps expected “a brave new world” to emerge after the sacrifices made during the war years and the promises of bourgeois politicians.

Osborne's protagonist, Jimmy Porter, captured the angry and rebellious nature of the postwar generation, and became the representative of man living in the post-war period and an image of this period. Jimmy appears as the expression of a troubled and directionless age, characterized by alienation and confusion.

In Jimmy Porter, the angry, almost hysterical, often self-pitying young man who finds society cruel and unjust and his own world a chaos, many of Osborne's contemporaries seemed to find an image of their own lives.

Jimmy Porter, an educated, working class young man, is unable to fit himself into a society that seems to have lost its direction. He feels like a stranger in both his marriage and society and the awareness of this alienation makes him very angry and violent, verbally and physically.

He seems to be, as his wife recognizes:” born out of his time.” Filled with anger and rage, he searches for a response, any response, from a world that seems not so much hostile, but actually indifferent.

Jimmy's main conflict is with his wife, Alison. While the marriage is a misalliance, it is not just that of a Colonel's daughter marrying the rough-hewn commoner; it is the misalliance of someone who is alive and suffering to one who shuts off all suffering and sensitivity to the suffering of others to avoid the pain of life. They have been married for three years and their own routine has become deadening.

Jimmy's first direct attack on Alison comes barely a minute into the play when he says, “She hasn't had a thought in years! Have you?” Shortly after, he says, “All this time I have been married to this woman, this monument of non-attachment,” and calls her “The Lady Pusillanimous.” Alison's cool remoteness extends even to their lovemaking. Jimmy says, “Do

you know I have never known the great pleasure of lovemaking when I didn't desire it myself. . . She has the passion of a python."

He wants to awaken Alison to life, with all its joys or pain. That his suffering and despair lead him to excess is undeniable: he wishes her to have a child and to have that child die, in order to understand what suffering is and thus become humanized. He says, "If only I could watch you face that. I wonder if you might even become a recognizable human being yourself." He later says he wants to watch her grovel in the mud. "I want to stand up in your tears, and splash about in them, and sing."

To be alive is to feel pain. Certainly, the notion that suffering validates human existence is an idea that runs through world drama from the time of Sophocles.

Moreover, Jimmy recognizes that Alison's lack of emotional commitment to anything is draining him of his own zest for life. He tells of Alison's mother doing all she could to prevent the marriage, "All so that I shouldn't carry off her daughter on that old charger of mine, all tricked out and caparisoned in discredited passions and ideals! The old grey mare actually once led the charge against the old order well; she certainly ain't what — she used to be. It was all she

could do to carry me, but your weight was too much for her. She just dropped dead on the way."

Jimmy is fighting for his love and for his own inner life. He needs to break down Alison's neutrality and make her feel and think; he needs to break the misalliance of his marriage and transform it into an alliance. This is what eventually happens towards the end of the play, when Alison returns to Jimmy, after going through the traumatizing experience of losing her unborn child, experience which makes her become richer in the humility and pain of living.

At the end of the play, they seem to find a common language, a means of communicating by playing the silly, touching game of "bears and squirrels," which, as Alison explains it, was a place where "we could become little furry creatures with little furry brains. Full of dumb, uncomplicated affection for each other. A silly symphony for people who couldn't bear the pain of being human beings any longer."

Jimmy's anger is deep and it is not new or brought on by current circumstances, either in his domestic life or society at large. His disillusionment with the world started at an early age, with his idealistic father's death. At the age of ten, Jimmy watched his idealistic father dying for twelve months, and "I was the only one who cared!" He says, "You see, I learnt at an early age what it was to be angry — angry and helpless. And I can never forget it." Jimmy's source of pain and anger seem to come from the same source as that of John Osborne who, at an early age, watched his own father die of tuberculosis.

Everything in his life dissatisfies him. He rages against the crumbling authority of Establishment, which appears to him as a set of crooked laws and regulations favoring mercantilism, meanness, hypocrisy, self complacency and narrow-mindedness.

He also rages against his wife upper class and ex-Indian army parents; his Sandhurst-educated, Member of Parliament brother-in-law (characterized as "the platitude from outer space"); bishops and church bells; the intellectually pretentious Sunday newspapers; English music (Vaughan Williams) and English literature. (Shakespeare, Eliot, and Auntie Wordsworth).

His anger is undoubtedly rooted in idealism, expressed by his desire than people should be more honest, sincere and human than they are. The world he lives in is not able to offer him the values he is looking for, the values “required” by his idealistic nature:”I suppose people of our generation aren’t able to die for good causes any longer. We had all that done for us, in the thirties or forties, when we were still kids...there aren’t any good, brave causes left. “; “Nobody thinks, nobody cares. No beliefs, no convictions and no enthusiasm. Just another Sunday evening.”

Look Back in Anger is a relationships, and it is because the play remains not only valid today. The emotional breach of estrangement from others are contemporary society as well. somewhere at the play’s core, remains a belief that somehow and perhaps even overcome it; a possibility of a way forward. all, an affirmative play, in which regained and characters find the

deeply felt drama of personal of that personal element that but also vivid to audiences between people and the sense to be found in our However, there remains the idea of hope. There people can survive the worst belief in humanity, and the *Look Back in Anger* is, after love and loyalty are tested and true values of life.

Bibliography:

Teodoreanu, Pamfil Liliana -*Lectures on Twentieth Century English Literature*, Centrul de Multiplicare al Universității din București, 1973;
 Sanders, Andrew -*The Short Oxford History of English Literature*, OUP, 1994.
 Carter, Ronald&McRae John – *The Penguin Guide to Literature in English (Britain and Ireland)*, Pearson Education, 2001.

By Prof. Ana Cursaru
Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani

O EXPERIENȚĂ DE NEUITAT

După terminarea anilor de grădiniță, fiind un copil energic, părinții m-au îndrumat către un sport. Ne-am interesat de activitățile cu caracter sportiv care se pot face în orașul nostru. De mică eram atrasă de gimnastică, tenis și dans. Din cele trei am ales dansul, deoarece mi se potrivea cel mai bine.

Am început clasa I și odată cu ea, m-am înscris la un club de dans sportiv. Era obositor, pentru că școala era pe primul loc, dar reușeam să îmbin cele două pasiuni. Pe lângă toate acestea, din dorința de a învăța cât mai multe, am avut ocazia să fac câteva ore de modeling. Aceste cursuri au durat doar un an, apoi am continuat cu dansul sportiv până în clasa a VI-a. Aici a fost greu, dar tot efortul pe care l-am depus, mergând la antrenamente pe vreme frumoasă sau mai puțin frumoasă, și susținerea morală și financiară a părinților, a meritat. Au știut că investesc în mine,

dar nu au regretat nimic.

M-am gândit că o mică schimbare nu strică, așa că am trecut de la dansul sportiv la cel modern. Obişnuită cu strictețea celui sportiv, aici nu eram atât de creativă, dar ușor, ușor am învățat să-mi realizez singură o coregrafie, iar acest lucru mi-a fost de mare folos.

Ajunghând la liceu, timpul meu s-a limitat și a trebuit să mă gândesc mai mult la ce mi-aș dori să devin în viață. Am intrat la Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani, la profilul Educatoare/Învățători și așa mi-am dat seama ce vreau să fac cu adevărat. Am optat pentru această viitoare profesie, deoarece îmi

plac foarte mult copiii, iar activitățile la care am participat, m-au ajutat să-mi dezvolt capacitatea de a înțelege, de a accepta rolul de educator.

Pe parcursul anului am fost implicată în diferite activități sportive, printre care și concursul de "Dans modern/majorete editia a VIII a" și "ediția a VII a "Fitness în școală", care au avut loc în Liceul Pedagogic "Spiru Haret". Știam de când am venit la acest liceu că, în special catedra de educație fizică a dezvoltat o obișnuință în punctarea fiecărei sărbători, prin implicarea multor clase în activitatea fizico-artistică.

La competiția menționată mai sus, am fost solicitată să fiu prezentatoare. Având câteva cunoștințe în acest domeniu al dansului, fiecare echipă m-a surprins cu ceva deosebit. Toate spectacolele la care am participat de-a lungul anilor m-au "călit" și m-au ajutat să îmi controlez emoțiile. Această manifestare pentru mine a fost unică în viață și va rămâne în inima mea pentru totdeauna.

Din toate aceste experiențe am învățat că trebuie să te implici, să îi ajuți pe alții atunci când au nevoie de tine, să faci totul cu drag și, mai ales, să te distrezi cu prietenii, făcând lucruri frumoase împreună.

Dorința mea a fost să cunosc și impresiile participanților :

Școala nr. 10 "Duiliu Zamfirescu" Focșani :

I: Ce ți s-a părut cel mai greu la coregrafia pe care ați realizat-o?

R: Din punctul meu de vedere cel mai greu a fost să ne sincronizăm.

I: Ce ați vrut să transmiteți publicului prin dansul vostru?

R: Noi am vrut să transmitem publicului o stare bună.

Școala Gimnazială “Petrache Blându” Ciușlea :

I: Cu ce impresie plecați după acest concurs?

R: Noi plecăm cu o impresie bună pentru că ne-am distrat și totul a fost frumos.

I: Dansul este o pasiune pentru tine sau o obligație?

R: Dansul este o pasiune mare pentru mine.

Liceul Pedagogic “Spiru Haret” Focșani :

I: Care este influența acestei secțiuni de step aerobice asupra ta?

R: În primul rând, mă ajută să îmi mențin un corp frumos și sănătos, iar în al doilea rând, fac acest lucru de plăcere și îmi dă o stare de bine.

I: Veți promova mai departe această secțiune ?

R: Da, vom promova mai departe această secțiune, deoarece considerăm că este foarte importantă.

Liceul Vidra :

I: Ce ați vrut să transmiteți publicului prin exercițiul vostru?

R: Noi am vrut să transmitem publicului un mesaj, acela că mișcarea este un lucru foarte important în viața fiecăruia.

I: Ați dat tot ce ați putut, pentru a executa cum trebuie coregrafia sau se putea și mai bine?

R: Eu zic că se putea și mai bine, dar ne bucurăm că am reușit să ne sincronizăm mai bine decât la repetiții.

Echipa Jollis - Panciu :

I: Cu ce impresie plecați?

R: Plecăm cu o impresie foarte bună, deoarece am văzut că spectatorilor le-a plăcut ce-au văzut, juriul a fost mulțumit de prezența noastră, iar noi ne-am simțit minunat.

I: Te-ai fi așteptat ca echipa ta să câștige locul 1?

R: Sincer, nu, pentru că am avut concurență serioasă și toate echipele au dat tot ce au avut mai bun.

Școala Gimnazială cu clasele V - VIII – Garoafa :

I: Ce vi s-a părut cel mai greu la coregrafia voastră?

R: A fost greu să ne sincronizăm, dar cu mult exercițiu am reușit să ne atingem scopul.

I: Cum crezi că v-ați descurcat pe parcursul competiției?

R: Eu consider că ne-am descurcat bine, deoarece am dat tot ce am putut, ca să câștigăm.

Colegiul Național Unirea - Focșani :

I: De unde v-ați inspirat pentru dansul contemporan?

R: Fiecare a venit cu o idee, apoi noi am ales-o pe cea mai bună și așa am realizat dansul.

I: Care este impresia voastră despre această manifestare?

R: Este una foarte bună și ne bucurăm că am putut arăta lumii ce putem.

Colegiul "Mihail Kogălniceanu" – Focșani :

I: Ce origine are dansul vostru?

R: Dansul nostru este specific moldovenesc.

I: Sunteți multumiți de felul cum v-ați prezentat?

R: Da, suntem multumiți, pentru că am pus suflet în dansul nostru.

Eleva: Luiza-Alice Marosi, clasa: a IX a – A,

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

Profil: Educatoare/Învățători

Prof. coordonator: Ioana Paizan

Prin această secțiune "Fitness în școală" am dorit, pe parcursul celor 7 ani, să demonstrăm că elevii Liceului Pedagogic "Spiru Haret" se formează în mod armonios, atât fizic cât și din punct de vedere al laturii educaționale, care devine deosebit de semnificativă în momentul în care elevul este angajat în educație, fără a avea neaparat recompense materiale. Putem spune că eleva(-ul) conștientizează activitatea fizico-artistică, cu valențe recreative, ca pe o formă de dezvoltare și modelare a personalității.

Ne antrenăm și participăm în continuare pentru a deveni mai dinamici, mai siguri pe noi și cu o condiție fizică de invidiat.

A te menține în formă, nu este o misiune imposibilă.

Urmați-ne...!

Profesor coordonator, Ioana Paizan

Liceul Pedagogic "Spiru Haret" Focșani

MARTIRIUL BRÂNCOVENILOR – JERTFĂ SAU NEBUNIE ?

Deschid ochii și văd razele plâpânde ale dimineții traversând prin fereastră și pierzându-se în obscuritatea camerei. Apa rece îmi răcorește fața și îndreptându-mi privirea spre icoana răstignirii lui Hristos, Îi comemorez jertfa și-I mulțumesc că nu a uitat să mă trezească și în această zi. Dar ce voi face astăzi? Neavând nimic planificat, pașii mă îndreaptă spre parcul din apropierea casei și mă izbește deodată miros de tămâie.

Ușa bisericii e întredeschisă și un grup de oameni ascultă slujba. Bătrânul preot, stând în fața iconostasului și recitând din Sfânta Evanghelie, invocă pe Duhul Sfânt. Mi se pare că în jurul lui e o aură nevazută, că glasul lui e nemaîntâlnit că peste el se revarsă o lumină care împrășteie semiobscuritatea din Casa Domnului. Cât de impunător e acest om firav, înveșmântat în harul divin. De ce e lume azi, aici? Nu-i nici o sărbătoare. Ieri a fost Adormirea Maicii Domnului. Trec smerită și curioasă pragul lăcașului sfânt, iar ușa care scârțâie, îi face pe oameni să întoarcă din reflex capul, privirile lor ațintindu-mă.

Îmi fac loc printre ei și întreb o femeie ce se întâmplă. Îmi răspunde că astăzi se cinstesc martirii Brâncoveni. Caut în minte informații și îmi amintesc de Constantin Brâncoveanu că a fost domnitor al Țării Românești, că a construit biserici, dar nu la fel de multe ca Ștefan cel Mare, și atunci de ce-i trecut în calendar? M-am rușinat de incultura mea, dar știam că preotul va ține o cuvântare la sfârșitul slujbei.

După miruire, slujitorul Domnului cuvântează: Iubiți creștini, puțini sunt cei care trăiesc întru legea Domnului și mai puțini sunt cei care se jertfesc pentru ea, dar ei au existat și continuă să existe, iar Constantin Brâncoveanu e un model de urmat.

Domnitorul Valahiei nu a dorit niciodată tronul, fiindcă atunci toți boierii îi cereau să fie voievod, lucru nemaîntâlnit până atunci pentru că la fiecare alegere a existat și o opoziție. El le-a zis "– Dar de ce aș vrea eu domnia? De vreme ce ca un domn sunt la casa mea, nu-mi trebuie să fiu." Dar boierii au insistat și a fost uns domnitor, iar Vodă Constantin a declarat: "Eu și neamul meu vom sluji lui Dumnezeu". Astfel în cei 26 de ani de domnie se dovedește a fi un bun diplomat, iubitor de pace și înclinat spre cele sfinte atât prin construirea de biserici și mănăstiri (bunăoară Mănăstirea Hurezi care este una din marile exponențe ale stilului brâncovenesc), precum și tipărirea de cărți sfinte printre care și Biblia de la București, prima ediție integrală a Sfintei Scripturi, tradusă în limba română, cu ajutorul mitropolitului Antim Ivireanul, spre bucuria evlavioșilor. Acesta își iartă de multe ori dușmanii care odată juraseră în fața lui Dumnezeu să-i fie mereu alături, dar complotul Cantacuzinilor se dovedește fatal.

Domnița Stanca, una din fiicele lui, aflată pe patul de moarte are o viziune în care o ceată de turci îl ducea pe tatăl ei în lanțuri la Istanbul și într-adevăr domnitorul este acuzat că "adunase multe bogății și arme" pentru a pregăti o răscoală de independență.

În Sfânta și Marea Vineri a Patimilor Domnului nostru Iisus Hristos este arestat, împreună cu ginerele său Ienache Văcărescu și cei patru fii Constantin, Ștefan, Radu și Matei, și închis în

înfricoșătoarea temniță Șapte Turnuri unde suferă multe cazne și chinuri timp de patru luni. Istoviți de suferință, în lanțuri ferecați, cu picioarele goale și numai în cămăși, chiar în ziua de 15 august, când domnitorul împlinea 60 de ani, sunt duși în fața tiranului sultan Ahmet și hainului vizir Agin Ali pașa care le făgăduie viață în schimbul convertirii la legea turcească.

Răspunsul lui Vodă-Brâncoveanu a fost: "Noi de legea creștinească nu ne lăsăm; în ea ne-am născut și am trăit, în ea voim să murim." Apoi către copiii săi a zis: "Fiilor, fiți bărbați ! Am pierdut tot ce aveam pe lumea asta pământească. Nu ne-au mai rămas decât sufletele; să nu le pierdem și pe ele, ci să le ducem curate înaintea Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălăm păcatele noastre cu sângele nostru."

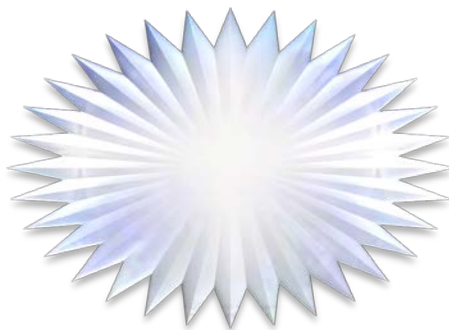
Fiul cel mic de 11 ani a șovăit pentru o clipă: "Dă-mi voie să-mi trăiesc tinerețea. Mai bine vreau să fiu mahomedan decât să mor nevinovat", dar tatăl îl refuză și atunci el însuși s-a dus de și-a așezat capul pe butuc.

Cădeau ca spicele capetele fiilor și al credinciosului Ienache sub ochii bătrânului voievod din care curgeau lacrimi amare pentru nespusa durere vremelnică, dar mângâiată de apropierea fericirii veșnice, urmând apoi decapitarea lui. Capul domnitorului nu s-a despărțit în totalitate de trup, poate din cauza loviturii nedibace ori nemiloase a călăului. Cele șase trupuri decapitate au fost aruncate în mare, iar capetele, "purtate în prăjini" pe ulițele cetății, au fost ținute timp de trei zile la Poarta Seraiului.

Trupurile aruncate în mare au fost pescuite de credincioșii pioși care le-au înmormântat pe ascuns în biserica Adormirii Maicii Domnului din Insula Halki, urmând apoi ca doamna Maria, soția lui, să le ia și să le îngroape la Biserica Sf.Gheoghe cel Nou din capitală.

Poate ziceți că și-a îndemnat fiii la moarte, că numai un tată nebun ar face asta, dar însuși Dumnezeu și-a jertfit Fiul spre mântuirea noastră, iar el, Brâncoveanu, pentru apărarea credinței creștine. De aceea la 20 iunie 1992 Biserica Ortodoxă Română a canonizat pe Martirii Brâncoveni, stabilindu-le zi de pomenire la 16 August pentru a nu coincide cu praznicul Adormirii Maicii Domnului. Așadar, oameni buni, să știți că cei ce l-au trădat pe Brâncoveanu au murit în același loc, fiindcă Dumnezeu are grijă de toate și, nu uitați, tari ca diamantul să fiți în ortodoxie.

Ieșind din biserică, n-am mai simțit lumina orbitoare a zilei, pentru că îmi era sufletul inundat **de o altă lumină** .

**Adina Neagu , clasa a XI-a D,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, Focșani
Prof. coordonator, Stanciu Nicoleta,
Liceul Pedagogic „Spiru Haret”, Focșani**

CONSTANTIN BRÂNCOVEANU, DOMNITORUL MUCENIC

În vremuri de vitejie și cumpănă, atunci când oamenii erau înconjurați de mulți dușmani văzuți, dar mai ales nevăzuți, moșii și strămoșii noștri își plecau genunchii și frunțile la pământ și, de la vlădică la opincă, de la domnitor la cerșetor, cu posturi aspre și rugăciuni stăruitoare se rugau celui Atotputernic: « Greșit-am înaintea Ta, nu ne lăsa să pierim până în sfârșit...primește-ne pe noi după mulțimea îndurărilor Tale și a milostivirii Tale. » Iar iubitorul de oameni, Dumnezeu, vedea și auzea suspinele și lacrimile care izvorau din inimile îndurerate ale acestora și întorcându-Și mâna Sa cea dreaptă, vindeca rănile păcatelor și ridica dintre ei bărbați vrednici, iubitori de neam și țară, de desăvârșire și sfințenie, plini de duh apostolesc, care aflau cărarea cea dreaptă pe pamant și drumul către împacare cu cele cerești.

Între voievozi, cel ce a fost dominat de o credință dreaptă, mare, vie și lucrătoare, care în cele din urmă și-a pierdut chiar propria viață, dobândind slava mucenicească, este Constantin Vodă Brâncoveanu, cel care a rămas în veșnica pomenire a generațiilor neamului românesc drept: "Boier vechi și domn creștin".

Constantin Brâncoveanu s-a născut în anul 1654 în localitatea Brâncoveni, având printre strămoșii după tată pe Matei Basarab, mare ctitor de biserici și mănăstiri, iar mama lui, Stanca, fiica postelnicului Constantin Cantacuzino, era de viața împărătească. Datorită faptului că de mic copil a rămas fără tată, mama sa l-a crescut cu frica și dragoste de Dumnezeu, oferindu-i o educație aleasă și deosebită.

Brâncoveanu fiind înzestrat cu însușiri deosebite și cu o inteligență scilpitoare, placut la înfățișare, când ajunge la vârsta căsătoriei și-o alege ca soție pe Maria, fiica lui Neagoe și nepoata lui Antonie Voda. Căsătoria lor a fost binecuvântată de Dumnezeu, și, prin urmare, au avut unsprezece copii, patru băieți și șapte fete. Fiind un om cinstit și muncitor, Brâncoveanu a fost îndrăgit de către domnitori, încă de tânăr îndeplinind numeroase sarcini, ajungând să dețină funcția de mare logofăt.

Ulterior după moartea voievodului Șerban Cantacuzino, pe 29 octombrie 1688, a fost desemnat, în urma rugămintelor boierilor și dregătorilor, domn al Țării Românești. Ca domn, primul lucru pe care l-a făcut, a fost continuarea Bibliei de la București din 1688, prima Biblie completă, pe înțelesul tuturor românilor. În timpul domniei sale, timp de 25 de ani, Țara Românească a cunoscut o perioadă de înflorire culturală și de dezvoltare a vieții spirituale, fiind ferită de pericole și de războaie, deși era înconjurată de trei imperii, care ar fi făcut-o să dispară pentru totdeauna: cel rusesc, cel turcesc și cel nemțesc.

Voda Brâncoveanu a ridicat, pe lângă biserici și mănăstiri, biserica Sfântul Gheorghe Nou din București și mănăstirea Hurezi din județul Vâlcea, fiind cele mai iubite lăcașe de cult ale domnitorului, case, fântâni, clădiri, astfel mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru înțelepciune, pentru tot ceea ce primise și facuse până atunci și totodată pentru sfetnicul de taină, priceput și bun iconom, visternicul Ianache, care i-a fost alături până la sfârșit.

S-a petrecut în aprilie

4 aprilie 1459

S-a încheiat tratatul moldo-polon de la Overchelăuți. Prin acest tratat Ștefan cel Mare a recunoscut suzeranitatea regelui polon Cazimir al IV-lea. Pe lângă faptul că un asemenea tratat reprezenta o continuitate în politica tradițională a Moldovei față cu Polonia, statutul de vasal pe care Ștefan cel Mare îl acceptă era impus de riscul unei intervenții a Poloniei în Moldova pentru reînscăunarea lui Petru Aron, alungat de Ștefan cel Mare în urma bătăliei de la Doljești.

8 aprilie 1866

Are loc alianța dintre Prusia și Italia împotriva Imperiului Habsburgic. Pentru Prusia, războiul inițiat cu Habsburgii reprezenta a doua etapă, cea mai consistentă, în procesul de unificare a Germaniei în jurul său și s-a finalizat prin bătălia de la Sadowa care, prin victoria Prusiei, îi aduce acesteia hegemonia asupra Confederației Germane. Italia a avut și ea un profit important de pe urma înfrângerii Habsburgilor, alipind Veneția.

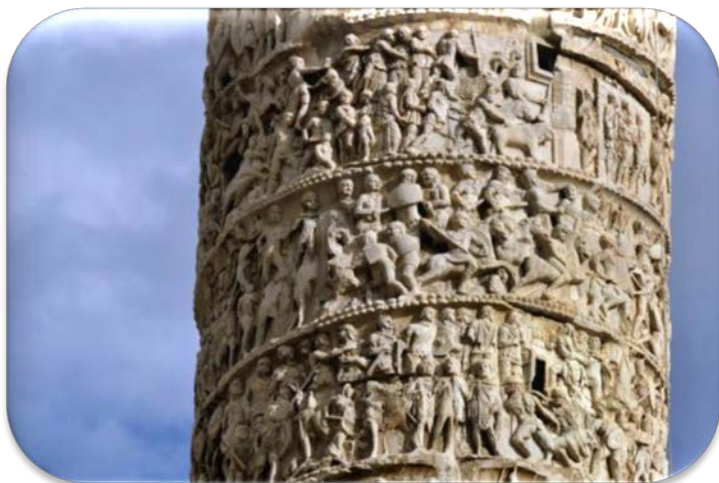
S-a petrecut în mai

10 mai 1881

Are loc ceremonialul încoronării lui Carol I de Hohenzollern – Sigmaringen ca rege al României. Ca urmare a dobândirii Independenței României, după recunoașterea internațională a acesteia, la 14 martie, Carol I a proclamat România regat, devenind, prin aceasta, primul rege al României. Data proclamării Regatului România a coincis cu funeraliile țarului Alexandru al II-lea al Rusiei, motiv pentru care ceremonia încoronării a fost amânată pe data de 10 mai 1881.

12 mai 113

Este inaugurată la Roma faimoasa Columnă a lui Traian, realizată de arhitectul Apolodor din Damasc. Columna reprezintă o adevărată cronică de piatră, întrucât basoreliefurile care acoperă exteriorul Columnei ilustrează secvențe din cele două războaie purtate între Decebal și Traian între anii 101-102, respectiv 105-106. Cele 124 episoade ilustrate sunt inspirate din comentariile scrise de Traian, pe marginea acestor războaie, cu denumirea *De bello dacico*.

S-a petrecut în iunie

4 iunie 105

Începe al doilea război dintre Decebal și Traian. În această zi, armatele romane, în frunte cu Traian, se imbarcă, părăsind Italia de la Brundisium. După o deplasare susținută, trupele romane pătrund în Dacia pe la Drobeta, îndreptându-se cu relativă ușurință spre Sarmizegetusa, înaintarea romană fiind facilitată atât de pozițiile pe care deja le ocupau în urma războiului din anii 101-102, cât și de alăturarea unor pileati daci trupelor romane.

9 – 11 iunie 1848

Începe revoluția din Țara Românească. După ce la 9 iunie 1848 a avut loc Adunarea de la Islaz, unde a fost lansată cunoscuta Proclamație, document programatic al revoluționarilor munteni, la 11 iunie centrul de greutate al revoluției se mută în București. Aici, sub presiunea populației, Gheorghe Bibescu este nevoit să recunoască guvernul revoluționar.

Prof. Elena Hrușcovski
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

EMIGRAȚIA ROMÂNESCĂ ÎN SLUJBA MARIÍ UNIRI

(Urmare din Polifonii nr. 9)

Italia a reprezentat pentru emigrația românească un climat propice al activității ei, nu numai sub aspectul organizării militare a prizonierilor români, ci și pentru alte tipuri de acțiuni ce convergeau către același țel: Marea Unire. Opinia publică italiană a vădit un real interes și o vie simpatie față de soarta românilor și de strădaniile lor de a-și croi un nou destin, iar statul italian a manifestat o autentică deschidere spre comunicarea cu liderii emigrației românești, printre care mai sus menționații S. Mândrescu și G. G. Mironescu.

Italia a polarizat la un moment dat atenția întregii lumi, dar mai ales a emigrațiilor naționale care reprezentau interesele comunităților etnice aflate sub dominația monarhiei bicefale, acceptând să găzduiască lucrările Congresului Naționalităților asuprite din Austro-Ungaria, în primăvara anului 1918. Acest lucru poate să pară surprinzător dacă avem în vedere faptul că, până spre sfârșitul anului 1917, din cauza unor litigii cu sârbii, Italia ezita să se pronunțe pentru o destrămare a Imperiului Austro-Ungar. Ca urmare a întrevederilor care au avut loc între V. E. Orlando, primul ministru al Italiei, și Trumbici, reprezentantul emigrației iugoslave, atât în decembrie 1917 cât și în ianuarie 1918 s-a ajuns la o înțelegere între partea italiană și partea sârbă. Ca urmare, în februarie 1918, prin inițiativa senatorului Luigi Albertini, directorul ziarului „Corriere della Sera”, s-au demarat pregătirile pentru organizarea Congresului

Naționalităților asuprite din Austro-Ungaria.

Lucrările congresului s-au deschis la 9 aprilie 1918, iar țelurile sale sunt exprimate limpede în declarația sa finală:

„1. Fiecare din aceste popoare (popoarele asuprite – n. a.) proclamă dreptul său de a-și constitui unitatea sa națională sau de a și-o completa pentru a ajunge în deplină independență politică și economică.

2. Fiecare dintre aceste popoare recunoaște în monarhia austro-ungară instrumentul de dominație germană și obstacolul fundamental în realizarea drepturilor și aspirațiilor lor.

3. Congresul recunoaște necesitatea unei lupte comune contra oresorilor comuni până ce fiecare dintre aceste popoare obține eliberarea sa totală, unitatea sa națională completă și libertatea sa politică.”⁴

Susținerea cauzei naționalităților participante la congres reiese clar din afirmațiile făcute de primul ministru Orlando, cu ocazia primirii delegaților, subliniind că „poate asigura naționalităților subjgate Austro-Ungariei că Italia consideră cauza lor ca pe a ei însăși.”⁵

Ulterior încheierii lucrărilor congresului, pentru o mai bună organizare a acțiunilor sale și o mai bună corelare cu ale celorlalte emigrații, dar și a celorlalte nuclee ale mișcărilor naționale răspândite în statele membre ale Antantei, se înființează la 18 iunie 1918 Comitetul pentru Unitatea Română, în fruntea căruia se situau: S. Mândrescu, Vladimir Ghica și Mihail Sturdza,

⁴Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Op. cit.*, p.180

⁵ *Ibidem*

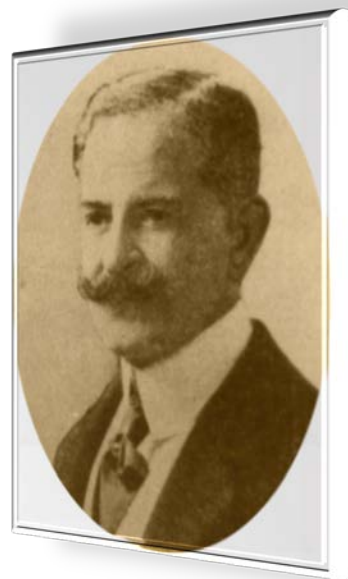
iar la 15 iulie 1918, din inițiativa lui S. Mândrescu, s-a constituit la Roma Comitetul de Acțiune al Românilor din Transilvania, Banat și Bucovina, recunoscut la scurt timp de același prim-ministru, Orlando.

Emigrația românească din Italia a primit numeroase dovezi de solidaritate din partea gazdelor, atât prin acțiunile comitetelor „Pro Romania” și „Pro Romeni”, cât și prin alăturarea lor la o serie de acțiuni organizate de comitetele românești. Astfel, la 25 august 1918, în Forul lui Traian, s-a desfășurat o amplă manifestație, cu participarea a unui număr mare de delegați din 20 de orașe italiene și 60 de asociații patriotice. Au ținut discursuri personalități de marcă ale vieții publice italiene, cum ar fi: primarul Romei, secretarul de stat Raffini, reprezentanta Asociației Femeilor Italiene, Maria Rugiera, subliniindu-se dorința de colaborare româno-italiană în mișcarea pentru desăvârșirea unității lor naționale. La rândul său, într-o corespondență purtată cu reprezentanții guvernului român aflați în Italia, șeful guvernului italian, V. E. Orlando, își exprima admirația pentru eroismul manifestat de armata română pe front și speranța că, după ce va depăși situația grea în care se afla, ca urmare a păcii încheiate cu Puterile Centrale, statul român va reveni în luptă alături de Antanta, acest fapt fiind „singura garanție a realizării aspirațiilor sale naționale legitime.”⁶

Franța a găzduit cel mai puternic centru al emigrației românești, fapt explicabil atât prin calitatea Parisului de veritabil pol al culturii europene, dar și prin modul în care, începând cu secolul al XIX-lea, momente cruciale ale istoriei românești au fost puse sub semnul influențelor ideologice și politice franceze.

În vara anului 1917, un grup de oameni de cultură din România și din Transilvania poposesc la Paris, în urma solicitării adresate guvernului român de către „Asociația Profesorilor Universitari din România”. Grupul emigranților va crește spre sfârșitul anului 1917, ajungând să cuprindă 30 de profesori și 40 de parlamentari români. În rândurile lor se aflau fostul ministru Toma Stelian, profesorul Thoma Ionescu, fostul rector al Universității din București, dr. N. Iupu, prof. S. Mândrescu, D. Drăghicescu, Traian Lalescu și alții.

Această pleiadă de oameni de cultură și de politicieni au dat un impuls nou și mai multă coerență „coloniei” românești din Franța. Pentru desfășurarea unei propagande mai eficiente a cauzei românești, a intrat în funcțiune, de la 1 ianuarie 1918, un birou de presă, iar la 17 ianuarie 1918 apare la Paris primul număr din săptămânalul „La Roumanie”. Atât biroul de presă cât și redacția acestei publicații își propuneau să informeze corect și cât mai detaliat opinia publică franceză în legătură cu prestația militară a armatei române, cu motivele care au făcut inevitabilă capitularea României, subliniindu-se că românii rămăseseră atașați de Antanta, de la care așteptau sprijinul necesar pentru atingerea țelului pentru care intrase în luptă. În acest sens, C. Mille făcea următoarea precizare: „Ceea ce noi nu am putut întregi cu armele în mâini, trebuie să se realizeze prin forța ideii de drept și prin concursul aliaților noștri, în frunte cu Franța.”⁷

⁶Marinescu, C. Gh., *Op. cit.*, p.310

⁷Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Op. cit.*, p.173

În ziua de 24 ianuarie 1918, zi cu valoare simbolică, Comitetul de Acțiune Parlamentară în Străinătate, condus de foștii miniștri francezi Selves și Fr. Bouillon, primește o delegație formată din 73 de profesori, parlamentari și publiciști români. Printre aceștia se numărau Victor Antonescu, ministrul României la Paris, Emil Pangrati, Paul Brătășanu, Thoma Ionescu, N. Lupu, D. Drăghicescu. S-a exprimat, în acest cadru, de către partea franceză toată simpatia față de aspirațiile de unitate românească.

Aceleași sentimente de simpatie s-au exprimat și cu alte ocazii, cum ar fi mesajul transmis la 4 februarie 1918 de către matematicianul Lucien Poincaré, vicerectorul Universității din Paris, împreună cu istoricul Ernest Lavisse, universităților din Iași și din București. În finalul scrisorii se recunoșteau „drepturile României de a aduna într-o patrie unică toate părțile neunite ale națiunii române.”⁸

Încheierea păcii cu Puterile Centrale a stârnit în Franța reacții contradictorii. În timp ce presa și o parte a personalităților culturii franceze au continuat să-și exprime solidaritatea față de problema românească, autoritățile franceze, mai ales prim-ministrul Clémenceau, au dezaprobat statul român. Emigrația românească, în cadrul căreia se constituie la 30 aprilie 1918 Comitetul Național al Românilor din Transilvania și Bucovina, din considerente tactice, pentru a găsi audiență la nivelul șefilor statului francez, a fost nevoită să-și exprime și ea dezacordul față de decizia staului român de a depune armele.

În perioada următoare, acțiunile românilor din Franța se intensifică. La 15 mai 1918 își face apariția o nouă prezență publicistică românească, „La Transylvanie” care, alături de „La Roumanie”, va fi o veritabilă tribună de la care intelectualii români clamau dorințele, aspirațiile care animau tot neamul românesc. Activitatea revistei a fost sprijinită de nume sonore ale politicii și culturii franceze. Din comitetul ei de patronaj făceau parte: Paul Deschanel, președintele Camerei, Edourad Herriot, Franklin Bouillon și Albert Thomas, foști miniștri, savanții C. Lacour-Gayet, R. George-Lévy, Mario Roque, Emmanuel de Martonne.

A continuat desfășurarea de conferințe, simpozioane. O importantă reuniune politică de solidaritate franco-română s-a desfășurat la 14 iulie 1918. În cadrul ei Traian Vuia, președintele Consiliului Național al Românilor din Transilvania și Bucovina, după ce a subliniat semnificația majoră a zilei de 14 iulie pentru istoria Franței, a afirmat: „Mai există încă o Bastilie: Imperiul Austro-Ungar, în care sunt închise popoarele din monarhia dualistă.”⁹, exprimându-și convingerea că acest imperiu se va prăbuși, precum și încrederea că Antanta susține aspirația de libertate a popoarelor din cuprisul său.

S-au înaintat noi memorii către autoritățile franceze care, în scurt timp, și-au reconsiderat poziția față de români. Sosirea la Paris a lui Take Ionescu (iulie 1918) și a lui Vasile Lucaci (august 1918) a avut un rol catalizator în acest sens. În interviul pe care l-a acordat atât presei franceze cât și celei engleze, Take Ionescu a prezentat situația României și a subliniat magistral necesitatea demolării Imperiului Austro-Ungar: „Idea esențială la ora actuală este aceea a eliberării națiunilor oprimate: polonezii, cehoslovacii și românii. Principiile în virtutea cărora noi ne batem ne împiedică să amputăm Germania mai mult decât este necesar să se facă o Polonie viabilă și

⁸ Marinescu, C. Gh., *Op. cit.*, p.304

⁹ *Idem*, p.303

pentru a reda Franței frontierele istorice. După această amputație, Germania va rămâne încă formidabilă și periculoasă, dacă nu i-am ridicat vasalul de 5200000 de suflete: Austro-Ungaria, Imperiul de Habsburg, creație artificială și medievală.”¹⁰ Prin aceste afirmații Take Ionescu sublinia faptul că desființarea Imperiului Austro-Ungar era spre interesul nu numai al naționalităților oprite, ci chiar al Antantei.

Take Ionescu s-a bucurat de o bună primire atât din partea autorităților franceze, cât și a celor engleze, fapt explicabil prin înalta sa ținută de politician și prin convingerile sale filoantantiste de nezdruccinat. Dacă activitatea sa se remarcă, mai ales în planul contactelor diplomatice, prezența lui Vasile Lucaciu în capitala Franței are un rol deosebit în realizarea unei unități de acțiune a întregii emigrații românești de pe toate meridianele.

Criza politico-militară cu care se confruntă pilonii Puterilor Centrale – Germania și Austro-Ungaria – a dat un nou impuls naționalităților din cuprinsul Imperiului Austro-Ungar, tendințele centrifuge fiind de nestăvilit. În ceea ce privește emigrația românească, aceasta a simțit nevoia unor legături mai strânse și mai bine coordonate între toate centrele sale, care nu se putea realiza decât prin crearea unui organism centralizat, care să o dirijeze și să-i exprime interesele. Așa s-a născut la 3 octombrie 1918 Consiliul Național al Unității Române, ale cărui principale obiective politice erau:

„1. De a informa, cât mai mult posibil, opinia publică din Occident cu privire la drepturile românești, legitimitatea lor, pe baza argumentelor etnico-istorice și a jertfelor imense ale poporului român în războiul de eliberare și unitate națională;

2. De a colabora în mod public, într-o strânsă intimitate cu celelalte naționalități asuprite din Austro-Ungaria;

De a organiza legiuni militare formate din români transilvăneni și bucovineni aflați în străinătate.”¹¹

Faptul că puterile Antantei au recunoscut în scurt timp acest consiliu ca fiind reprezentant al intereselor României însemna o confirmare a faptului că Antanta urm să-și asume angajamentele făcute în cadrul Convenției Militare din vara anului 1916 și să sprijine statul român în reîntregirea sa teritorială.

S-au înființat chiar misiuni diplomatice ale acestui consiliu în diferite state. Prestigiul său și anvergura acțiunilor sale au fost de un real folos statului român, precum și românilor din provinciile austro-ungare care erau în plin proces de desprindere de imperiul care agoniza. Astfel, conducerea Consiliului Național al Unității Române publică atât în „La Roumanie” cât și în presa aliată Declarația de la 5/18 octombrie 1918, prin care Partidul Național Român declara că refuză să mai recunoască autoritatea maghiară. Tot „La Roumanie” reproducea declarația pe care o făcea Al. Vaida-Voevod în parlamentul de la Budapesta: „Românii nu sunt o naționalitate, ci o națiune. Monarhia austro-ungară este totdeauna în urmă; astăzi timpul discuțiilor atrecut: Dreptul națiunilor nemaghiare de a se organiza liber este o chestiune internațională și o chestiune de onoare pentru toată umanitatea.”¹² Consiliul național al Unității Românilor a

¹⁰ Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Op. cit.*, p.185

¹¹ Marinescu, C. Gh., *Op. cit.*, p.304

¹² Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Op. cit.*, p.195

ripostat cu vehemență în presă și atunci când Ungaria, după ce și-a proclamat independența la 1 noiembrie 1918, guvernul Karolyi s-a străduit să își creeze o imagine de victimă, aruncând toată răspunderea asupra Austriei și Germaniei. Din nou „La Roumanie” găzduiește o replică a conducerii consiliului care sublinia: „Ungaria nu este o victimă; victime nenorocite sunt națiunile asuprite sălbatic. Pentru a stabili un acord cu idealul de dreptate al viitorului, Ungaria trebuie să fie dezmembrată în teritoriile naționale independente.”¹³

La 18 noiembrie/1 decembrie 1918 se săvârșea ultima etapă a procesului desăvârșirii unității românești. Într-un cadru solemn, la Alba Iulia se proclama unirea Transilvaniei cu România. Inimile românilor din spațiul românesc și din afara lui vibrau la unison.

Unirea tuturor românilor era un fapt împlinit, ce urma să primească recunoașterea internațională. Emigrația românească neobosită și-a continuat acțiunile, orientându-se, alături de cele ale statului român, și în acest sens. Toate articolele, studiile, broșurile publicate, memoriile adresate guvernelor „marilor aliați” au furnizat o adevărată bază de date pentru lucrările Conferinței de Pace desfășurate între anii 1919 – 1920, în cadrul căreia Marea Unire obține consacrarea internațională.

Se împlinea un vis măreț, clădit pe eforturi uriașe, pe sacrificii, depuse ca o ofrandă pe altarul României, atât de românii din interiorul, dar și din afara ei. E dificil de pus în balanță aportul emigrației românești la această măreață realizare, dar o întrebare își face, desigur, loc: care ar fi fost destinul Marii Uniri dacă această emigrație românească nu ar fi existat?

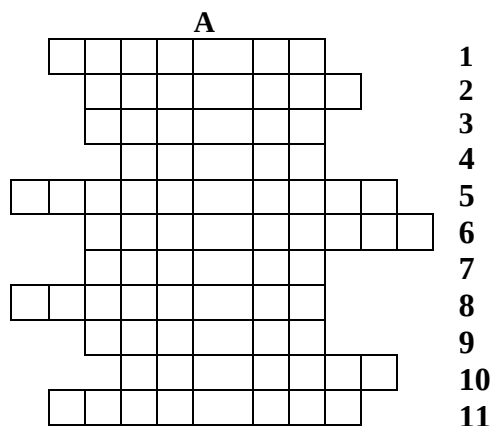
BIBLIOGRAFIE

1. Constantinescu, Miron, Pascu, Ștefan, *Desăvârșirea unificării statului național român. Unirea Transilvaniei cu vechea Românie*, Editura Academiei R. S. R., București, 1968
2. Marinescu, C. Gh., *Epopeea Marii Uniri*, Editura Porto Franco, Galați, 1993
3. Cristescu, Octavian, Teodorescu, Bogdan, *Istoria Românilor. Epoca modernă și contemporană. Manual pentru clasa a VIII-a*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994.

Prof. Elena Hrușcovașchi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

¹³ *Idem*, p.196

Popasuri estivale

B

1. Localitate din Comuna Murighiol, popas de referință în Delta Dunării.
2. Oraș din sudul Turciei, situat pe litoralul Mării Mediterane, vizitat frecvent de turiștii români.
3. Comună în Județul Brașov, de un pitoresc deosebit, situat în apropierea Catelului Bran.
4. Oraș american din statul Florida, important centru turistic.
5. Stațiune de pe litoralul românesc destinată cu precădere tineretului.
6. Insulă din Marea Egee, aparținând arhipelagului Cicladelor, de mare atracție turistică.
7. Perla litoralului românesc.
8. Vârf din Munții Bucegi, de o frumusețe ireală, pe care este plasată o cruce uriașă.
9. Principat situat pe Coasta de Azur, important centru turistic internațional.
10. Mănăstire maramureșană situată într-o zonă de mare interes turistic.
11. Oraș italian, capitală a regiunii Toscana, al cărui centru istoric atrage anual milioane de turiști.

La o dezlegare corectă a orizontalelor grilei, pe verticala AB veți obține numele celui mai așteptat moment dintr-un an școlar, respectiv calendaristic.

Interogație
(Monoverb: 5 – 7)

B r A

Cu dușmănie
(Monoverb: 5 – 9)

V
RV

Prof. Elena Hrușcovschi
Liceul Pedagogic „Spiru Haret” Focșani

1. <i>Programul SES, o experiență care merită trăită</i> , prof. Lauriana Ailincuței	p. 3
2. <i>Sfântul Apostol Pavel, apostol al neamurilor</i> , prof. Daniela Ciolpan	p. 5
3. <i>O idee de lecție interdisciplinară</i> , prof. Gabriela Gherman	p. 8
4. <i>Lectura individuală – o necesitate</i> , prof. Alexandrina Fotin	p. 11
5. <i>Iunie – Cireșar</i> , prof. Cătălina Doboș și prof. Alexandrina Fotin	p. 13
6. <i>DOOM-ul recomandă</i> , Alexandra Olteanu, cl. a IX-a B, prof. Iuliana Canae	p. 14
7. <i>Cunoaște-te pe tine însuși</i> , prof. Mariana Șerbănoiu	p. 16
8. <i>Tehnici de învățare</i> , prof. Corina Elena Agache	p. 18
9. <i>Rămas bun anilor de liceu!</i> , Andreea Carst, cl. a XII-a B, prof. Deniza Toia	p. 20
10. <i>Focșaniul de odinioară</i> , Ionelia Buscă, cl. a X-a C, prof. Mioara Ghiu	p. 22
11. <i>În onoarea lui Eugène Ionesco</i> , Claudia Manea, cl. a XI-a D, prof. Nina Bratu	p. 25
Grafică, Camelia Alecu, cl. a XI-a D, prof. Gabriela Arghirescu	
12. <i>Look Back in Anger</i> , prof. Ana Cursaru	p. 27
13. <i>O experiență de neuitat</i> , Luiza-Alice Marosi, cl. a IX-a A, prof. Ioana Paizan	p. 30
14. <i>Martiriul Brâncovenilor-jertfă sau nebunie?</i> , Adina Neagu, cl. a XI-a D, prof. Nicoleta Stanciu	p. 33
15. <i>Constantin Brâncoveanu, domnitorul mucenic</i> , Lavinia Frangu, cl. a XI-a D, prof. Nicoleta Stanciu	p. 35
16. <i>Calendar istoric</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 37
17. <i>Emigrația românească în slujba Marii Uniri</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 40
18. <i>Homo ludens</i> , prof. Elena Hrușcovschi	p. 45

POLIFONII

ISSN 2285 – 0880
ISSN-L = 2285 – 0880